

Seguem cadenes?

Madrid aquest és l'any del centenari del regeneracionisme del 98. Fa cent anys una colla d'intel·lectuals van reaccionar davant una situació de decadència insostenible i, com en el conte del vestit nou de l'emperador, van encarar la feina més urgent: dir les coses pel seu nom. En el seu moment van encetar un debat que, poc o molt, Espanya els ha acabat agraint. Fan bé, perquè tenien raó. Aquella generació es va adonar que Espanya era ni més ni menys tal i com es veia des de fora, un país petit i ridículament pretensions que ja no tenia cap mena d'influència.

Cent anys després nosaltres no tindrem aquesta sort. No hi haurà una gran vergonya. No ens enfonsaran la flota ni perdrem l'imperi. Simplement, anem fent dins la mediocritat.

Però això no vol dir que no hàgim de començar aquesta feina tan desagradable de dir les coses pel seu nom. Som-hi, doncs. Primer: al marge del que nosaltres puguem pensar o desitjar la realitat és que Catalunya és una autonomia de règim comú que ha de resoldre els seus conflictes financers exactament de la mateixa forma que ho han de fer, posem per cas, Múrcia o La Rioja: enviant un representant al Consell de Política Fiscal i Financera. Segon: El que per a molts nos-

altres descriu el terme Països Catalans per a la totalitat no ja dels polítics o periodistes, sinó dels ciutadans de Madrid són tres comunitats autònomes sense cap relació entre si (al marge de la seva espanyolitat, és clar). No parlem ja de la Franja de Ponent o de la Catalunya Nord que, clar i català, ningú no sap ni que existeixen.

Més punts sobre les is. El president de la Generalitat de Catalunya no té cap mena de capacitat de negociació bilateral amb el govern espanyol. En té qui tingui els diputats que fan falta a Madrid, sigui Pujol, Anguita o qui aconsegueixi ressuscitar el CDS. El màxim representant de Catalunya és cridat a Madrid per explicar-se políticament només un cop l'any i ha d'esperar torn per parlar al Senat. El mateix val per al País Valencià i les Illes. Un cop a la tribuna tothom pot parlar en la seva llengua. Aquell dia, l'*Abc* titula *Babel en el Senado*, *El País* diu que està bé

que les autonomies tinguin un lloc —a Madrid— on puguin discutir de les seves coses i fins l'any que ve.

Fet diferencial? A Madrid es percep bàsicament a l'entorn de la llengua i és vist com un dret individual en el cas del català i col·lectiu en el del castellà. La imatge general de la qüestió es basa en dues creences absurdes. D'una banda que Franco va prohibir parlar el català fins i tot a dins de casa i de l'altra que ara Pujol pensa el mateix però a la inversa. Això no és només un titular de premsa, ho pensa tothom de la mateixa manera que tots admetem, per

exemple, que la droga és dolenta. Uns creiem que als drogoaddictes se'ls ha de rehabilitar i uns altres que han d'anar a la presó, però tots estem d'acord que no s'ha de repartir heroïna a les escoles. Doncs això.

Un segon factor que causa perplexitat a Madrid és que essent el castellà una de les llengües més parlades del món hi hagi aquesta tossuderia per això del català. Això lliga amb la percepció que té de si mateix el nacionalisme espanyol que, com demostra l'extensió del castellà, és un dels més agressius que ha conegut la humanitat. El resultat és un darwinisme cultural plenament assumit socialment. Val la pena lluitar on calgui per rebutjar atrocitats com que se'ls pugui obligar a retirar els anuncis del Veterano de les carreteres o plantar cara a Europa per exi-

gir teclats que incorporin la lletra "ñ". Tot això és vist com un dret col·lectiu que afecta la totalitat de la nació. Aquest mateix dret col·lectiu és el que, suposadament, conculca als castellanoparlants que viuen a Catalunya la nova llei de normalització. Per això no es tracta de si és una llei més o menys moderada, si inclou o no sancions o si el PP vota que sí o que no. El cas és que no pot ser que una simple autonomia de règim comú s'aprofiti de la conjuntura parlamentària al Congrés dels Diputats per conculcar els drets dels castellanoparlants. I el raonament no deixa de ser lògic vista la realitat polític-jurídica.

No fa gaire una periodista madrilenya, jove i progressista, em deia que ja estava cansada de sentir a parlar dels catalans i que ara li agradaria saber, per exemple, què passa al Bierzo... Cafè per a tothom i el nostre, a sobre, amb sacarina. ■

SALVADOR COT

“La realitat és que Catalunya és una autonomia de règim comú que ha de resoldre els seus conflictes financers exactament de la mateixa forma que ho han de fer, posem per cas, Múrcia o La Rioja.”